EUROOPA KOHTU OTSUS (teine koda)

12. oktoober 2004*

Kohtuasjas C-106/03 P,

mille esemeks on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel esitatud apellatsioonkaebus,

mis esitati kohtule 27. veebruaril 2003,

Vedial SA, asukoht Ludres (Prantsusmaa), esindajad: advokaadid T. van Innis, G. Glas ja F. Herbert, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

teine menetlusosaline:

Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused), esindajad: O. Montalto ja P. Geroulakos,

kostja Esimese Astme Kohtus,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

EUROOPA KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees C. W. A. Timmermans, kohtunikud C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken (ettekandja) ja N. Colneric,

kohtujurist: D . Ruiz-Jarabo Colomer,
kohtusekretär: R. Grass,

arvestades kirjalikku menetlust,

olles 15. juuli 2004. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Vedial SA (edaspidi „Vedial") taotleb oma apellatsioonkaebusega Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu (neljanda koja) 12. detsembri 2002. aasta otsuse T-110/01: Vedial *v.* Siseturu Ühtlustamise Amet — France Distribution (HUBERT) (EKL 2002, lk II-5275, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega Esimese Astme Kohus jättis rahuldamata hagi, millega Vedial taotles Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) (edaspidi „ühtlustamisamet") esimese apellatsioonikoja 9. märtsi 2001. aasta otsuse (kohtuasi R 127/2000-1), millega jäeti rahuldamata Vediali vastulause France Distributioni taotletud sõna- ja kujutismärgi HUBERT registreerimisele (edaspidi „vaidlusalune otsus"), tühistamist.

Õiguslik raamistik

2 Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1) artikli 8 lõike 1 punkt b ja lõike 2 punkti a alapunkt ii sätestab:

„1. Varasema kaubamärgi omaniku vastuseisu korral ei registreerita taotletavat kaubamärki, kui:

[...]

b) identsuse või sarnasuse tõttu varasema kaubamärgiga ning identsuse või sarnasuse tõttu varasema kaubamärgiga kaitstud kaupade või teenustega on tõenäoline, et territooriumil, kus varasem kaubamärk on kaitstud, võib avalikkus need omavahel segi ajada; segiajamise tõenäosus hõlmab ka tõenäosust, et kaubamärk seostatakse varasema kaubamärgiga.

Lõike 1 kohaldamisel tähendab „varasem kaubamärk" järgmist:

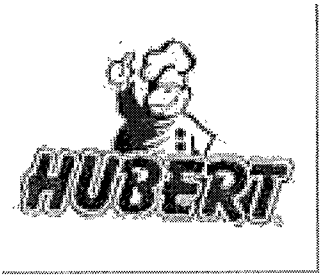
a) järgmisi kaubamärke, mille registreerimise taotluse kuupäev on varasem ühenduse kaubamärgi registreerimise taotluse kuupäevast, arvestades võimaluse korral nende kaubamärkidega seotud prioriteete:

[...]

ii) kaubamärgid, mis on registreeritud liikmesriikides [...]".

Varasemad vaidlused

3 1. aprillil 1996 esitas France Distribution ühtlustamisametile taotluse sellise kaubamärgi registreerimiseks, mis kujutas endast segatähist, st koosnes sõna ja kujutise kombinatsioonist, sisaldades suurtähtedega mustas kirjas nimetust „HUBERT", ümbritsetuna valge randi ja musta piirjoonega, ning mille kohal kõrgus sellise lõbusailmelise koka büst, kelle parem käsi ülessuunatud pöidlaga on üles tõstetud.

4 Tooted, mille registreerimise kohta on taotlus esitatud, kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelist klassifikatsiooni käsitleva Nizza kokkuleppe (läbivaadatud ja parandatud versiooni) klassidesse 29, 30 ja 42.

5 6. jaanuaril 1998 esitas Vedial määruse nr 40/94 artikli 42 alusel vastulause taotletava kaubamärgi registreerimisele osade registreerimistaotluses loetletud toodete suhtes, nimelt „piim ja piimatooted", mis kuuluvad klassi 29 ning „äädikas, vürtsikastmed", mis kuuluvad klassi 30.

6 Varasema, Vedialile kuuluva kaubamärgi puhul on tegemist siseriikliku sõnalise kaubamärgiga SAINT-HUBERT 41, mis on registreeritud Prantsusmaal tähistamaks „võid, toidurasvu, juustusid ja kõiki piimatooteid", mis kuuluvad klassi 29. Märk koosneb kahest üksteisele järgnevast sõnast, mille vahel on sidekriips, ning numbrist 41.

7 Kuna ühtlustamisameti vastulausete osakond jättis vastulause oma 1. detsembri 1999. aasta otsusega rahuldamata, esitas Vedial määruse nr 40/94 artikli 59 alusel ühtlustamisametile kaebuse, lisades sellele mitmeid dokumente, et tõendada talle kuuluva kaubamärgi tuntust Prantsusmaal.

8 Kaebus jäeti vaidlusaluse otsusega rahuldamata. Ühtlustamisameti esimene apellatsioonikoda leidis sisuliselt, et isegi kui kõnealused kaubad oleksid väga sarnased ja isegi kui määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b kohaldamisel on võimalik arvestada varasema kaubamärgi mainega, mida Vedial on tõendanud, ei esine asjaomase avalikkuse jaoks segiajamise tõenäosust, kuna kõnealused kaubamärgid ei ole eriti sarnased.

Menetlus Esimese Astme Kohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

9 23. mail 2001 saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse Vediali hagi vaidlusaluse otsuse tühistamiseks, väites, et „segiajamise tõenäosuse" mõistet määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b tähenduses on tõlgendatud ekslikult.

10 Ühtlustamisamet nentis Esimese Astme Kohtus, et kui varasemat kaubamärki oleks saanud käsitleda mainega kaubamärgina, oleks asjakohane järeldada, et seda võidakse taotletava kaubamärgiga segi ajada. Kuna aga ühtlustamisamet leidis, et varasema kaubamärgi mainet polnud põhjust arvesse võtta, sest Vedial ei suutnud vastulausete osakonna määratud tähtaja jooksul kaubamärgi maine tõestuseks tõendusmaterjali esitada, oli asjakohane arutada küsimust ilma seda faktilist asjaolu arvestamata.

11 Sellega seoses on ühtlustamisamet võtnud seisukoha, et kui Esimese Astme Kohus leiab, et varasema kaubamärgi domineeriv osa on eesnimi HUBERT, oleks raske eitada asjaomaste kaubamärkide segiajamise tõenäosust. Seevastu juhul, kui Esimese Astme Kohus leiab, et varasemal kaubamärgil puudub eriline eristusvõime ning see moodustab terviku, mille ükski osa ei ole domineeriv, peaksid kaubamärkide erinevused olema piisavad igasuguse segiajamise tõenäosuse välistamiseks. Ühtlustamisamet jätab selle küsimuse Esimese Astme Kohtu otsustada.

12 France Distribution, kes esines poolena nii vastulausete osakonnas kui apellatsioonikojas toimunud menetluses, Esimese Astme Kohtus menetlusse ei astunud.

13 Esimese Astme Kohus meenutas kõigepealt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 35–39 toodud Euroopa Kohtu praktikat, mis puudutab kaubamärgi segiajamise tõenäosust varasema kaubamärgiga.

14 Seejärel kõrvutas Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 40–59 kõnealuseid tooteid vaidlusaluste kaubamärkidega. Esimese Astme Kohus leidis, et „piimatooted" ning „toidurasvad", mille suhtes oli varasem kaubamärk registreeritud, olid identsed „piima ja piimatoodetega" ning sarnased „äädika, vürtsikastmetega", mis olid ära toodud kõnealuse kaubamärgi registreerimistaotluses. Teisest

küljest leidis Esimese Astme Kohus, et varasem kaubamärk ning kaubamärk, mille registreerimist taotleti, „ei ole visuaalselt sarnased", et need on „foneetiliselt erinevad" ning et „vaidlusaluste kaubamärkide vahel pole kontseptuaalset sarnasust".

15 Lõpuks leidis Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 60–66, et pole tõenäoline, et varasem kaubamärk ja taotletav kaubamärk omavahel segi aetaks. Esimese Astme Kohus märkis punktis 63, et „isegi kui vaidlusaluste kaubamärkidega hõlmatud tooted on vastavalt kas identsed või sarnased, on tähiste vaheline visuaalne, foneetiline ja kontseptuaalne erinevus piisav alus väitmaks, et sihtrühmaks olev avalikkus neid kaubamärke segamini ei aja", ning punktides 65 ja 66, et „käesolevas kohtuasjas ei saa vaidlusaluseid tähiseid ei visuaalsest, foneetilisest ega kontseptuaalsest vaatenurgast mitte mingil moel pidada identseteks ega sarnasteks" ning järelikult „määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b kohaldamise üks vajalik tingimus ei ole täidetud".

16 Seega jättis Esimese Astme Kohus vaidlusaluse otsuse tühistamise taotluse rahuldamata.

Apellatsioonkaebus

17 Oma apellatsioonkaebuses, mis tugineb kolmele väitele, palub Vedial Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

— teha vaidluses lõplik kohtuotsus, rahuldades Esimese Astme Kohtus esitatud nõuded, või teise võimalusena saata asi tagasi Esimese Astme Kohtusse;

— mõista kohtukulud välja ühtlustamisametilt.

18 Ühtlustamisamet palus Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ning jätta kohtukulud Vediali kanda.

Esimene väide

Poolte argumendid

19 Esimese väitena toob Vedial välja, et Esimese Astme Kohus on vaidlustatud kohtuotsuses rikkunud ühenduse õiguse üldpõhimõtet, nimelt dispositiivsuse põhimõtet (st põhimõtet, mille kohaselt pooled piiritlevad kohtuasja eseme), mida Euroopa Kohus on tunnistanud oma 14. detsembri 1995. aasta otsuses liidetud kohtuasjades C-430/93 ja C-431/93: Van Schijndel ja Van Veen (EKL 1995, lk I-4705).

20 Vedial väidab, et selle põhimõtte kohaselt võivad üksnes pooled määrata kindlaks vaidluse piirid. Nimetatud põhimõte keelab kohtul tõstatada küsimust, mida pooled oma avaldustes pole esile toonud. Seega kui teatud küsimuses poolte vahel vaidlust ei ole või kui nad tunnistavad selgesõnaliselt teatud juriidilise, asjakohase või konkreetse asjaolu olemasolu, ei saa kohus omal algatusel sekkuda, välja arvatud juhul, kui poolte kokkuleppe kõnealuses küsimuses on vastuolus avaliku korraga.

21 Käesolevas kohtuasjas olid Vedial ja ühtlustamisamet Esimese Astme Kohtus toimunud menetluses ühel meelel selles, et varasema kaubamärgi ja taotletava kaubamärgi vahel esineb teatav sarnasus, kuigi see on üksnes foneetiline, ning selles, et kaubamärgid võidakse segi ajada, juhul kui apellatsioonikojale ei saaks ette heita seda, et ta asus seisukohale, et varasem kaubamärk on tugeva eristusvõimega üksnes Prantsusmaal omandatud maine tõttu. Vedial leiab, et selline vaidluse piiritlemine ei olnud avaliku korraga vastuolus.

22 Väidetakse, et järelikult rikkus Esimese Astme Kohus dispositiivsuse põhimõtet, kui andis hinnangu, mille kohaselt vaidlusaluste kaubamärkide vahel sarnasust ei eksisteeri, kuigi pooled olid selles küsimuses jõudnud teistsugusele kokkuleppele.

23 Ühtlustamisamet leiab, et esimene väide on põhjendamatu. Eespool mainitud põhimõte kehtib tsiviilõiguses, samas kui ühenduse kaubamärki puudutavad vaidlused kuuluvad valdavalt haldusõiguse sfääri. Lisaks ei ole ühtlustamisametil iseseisvat *locus standi*'t, kuna ta ei olnud menetlusosaline apellatsioonikojas toimunud menetluses. Kui Esimese Astme Kohus on saanud hagi, peab ta kontrollima, kas ühtlustamisamet, st apellatsioonikoda, on määrust nr 40/94 õigesti kohaldanud, ning kui selgub, et ühtlustamisamet on määrust rikkunud, peab kohus otsuse tühistama.

24 Ühtlustamisamet märgib, et Esimese Astme Kohtusse esitatud hagis kinnitas Vedial, et vaidlusaluse otsusega on segiajamise tõenäosuse mõistet ekslikult tõlgendatud, ning taotles Esimese Astme Kohtult selgesõnaliselt vaidlusaluste kaubamärkide kontrollimist ning segiajamise tõenäosuse konstateerimist. Järelikult oli Esimese Astme Kohus selle mõiste uurimiseks ning määruse nr 40/94 kohaldamiseks õigustatud. Seega ei saa dispositiivsuse põhimõtte rikkumist talle ette heita.

25 Veelgi enam, ühtlustamisamet väidab, et tema ja Vediali vahel pole käesolevas kohtuasjas mingisugust kokkulepet olnud. Amet leiab, et lisaks asjaolule, et tema seisukoht kajastub apellatsioonikoja hinnangus, nagu seda vaidlustatud kohtuotsu-

ses kinnitab ka Esimese Astme Kohus, ei ole France Distribution, kes oleks saanud Esimese Astme Kohtus menetlusse astuda, mitte mingil moel öelnud, et toetab Vediali tõlgendust segiajamise tõenäosuse mõiste kohta. Sellegipoolest võimaldab Esimese Astme Kohtu kodukord anda tööstus- ja kaubandusomandit käsitlevates vaidlustes menetlusse astuvale poolele kohtuasja teiste pooltega peaaegu võrdse seisundi.

Euroopa Kohtu hinnang

26 Isegi eeldusel, et dispositiivsuse põhimõtet saab kohaldada Esimese Astme Kohtu menetluses, mis puudutas ühtlustamisameti apellatsioonikoja otsuse peale esitatud hagi, kuna apellatsioonikoda oli võtnud seisukoha vastulause suhtes, mis oli esitatud kaubamärgi registreerimise taotluse peale, tuues põhjenduseks asjaolu, et kaubamärk võidakse varasema kaubamärgiga segi ajada, ei ole ühtlustamisametil mitte mingil juhul õigust muuta Esimese Astme Kohtus toimuvas menetluses vaidluse tingimusi, mis peavad piirduma registreerimise taotleja ning vastulause esitaja nõuete ja väidetega.

27 Olgugi et Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 133 lõike 2 kohaselt on ühtlustamisamet Esimese Astme Kohtus toimuvas menetluses kostja, on Esimese Astme Kohtusse esitatud hagi esemeks lahendada registreerimise taotleja ja varasema kaubamärgi omaniku vaheline vaidlus, nagu tuleneb määruse nr 40/94 järgnevatest sätetest ning Esimese Astme Kohtu kodukorrast.

28 Esiteks, vastavalt määruse nr 40/94 artikli 63 lõigetele 2 ja 3 on hagi eesmärk kontrollida apellatsioonikoja poolt kaubamärgi registreerimist puudutavas vaidluses tehtud otsuse seaduslikkust ning saavutada kas sellise otsuse muutmine või tühistamine.

29 Nii vastulausete osakonnas kui apellatsioonikojas toimunud menetluses olid vaidlevateks poolteks registreerimise taotleja ja vastulause esitaja, ilma et ühtlustamisamet oleks vaidluse pooleks.

30 Oluline on märkida, et määruse nr 40/94 artikli 42 lõike 1 punkti a kohaselt võivad kaubamärgi registreerimisele esitada vastulause üksnes varasemate kaubamärkide omanikud põhjendusega, et kaubamärki ei tohiks selle määruse artikli 8 lõike 1 punkti b kohaselt registreerida. Seega ei saa ühtlustamisamet sel alusel kaubamärgi registreerimisele vastulauset esitada.

31 Teiseks ei saa ühtlustamisamet apellatsioonikoja poolt vastulause kohta tehtud otsuse peale Esimese Astme Kohtusse esitatud kaebusega ühineda. Määruse nr 40/94 artikli 63 lõike 4 kohaselt võib „kaebusega ühineda iga menetluspool, kelle huve apellatsioonikoja otsus kahjustab".

32 Ning lõpuks — ühtlustamisameti pädevus kostjana on piiratud, samal ajal kui teistele apellatsioonikojas toimunud menetluse pooltele peale hagi esitaja, kes Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 134 lõike 1 kohaselt võivad Esimese Astme Kohtus toimuvas menetluses osaleda menetlusse astujana, antakse ulatuslikud õigused, mis muudavad nad sarnaseks tegelike kostjatega.

33 Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 134 lõige 2 sätestab, et: „[...] menetlusse astujatel on samad menetlusõigused kui pooltel".

34 Veelgi enam, vastupidiselt Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 116 lõike 4 teise lõigu punktis a ette nähtud menetlusse astumist puudutavale normile, sätestab kodukorra artikli 134 lõige 3, et „[...] menetlusse astuja võib oma vastuses apellatsioonkaebusele [...] taotleda apellatsioonikoja otsuse tühistamist või muutmist punktides, mida taotluses ei ole esitatud". Samuti tuleneb viimati nimetatud sätte *a contrario* põhjendustest, et ühtlustamisametil ei ole õigust selliseid taotlusi esitada.

35 Lisaks eelnevale tuleneb sama kodukorra artikli 134 lõikest 4, et erandina kodukorra artiklist 122, isegi kui ühtlustamisamet ei vasta esitatud taotlusele ettenähtud viisil ja ettenähtud tähtaja jooksul, ei kohaldata tagaseljamenetlust juhul, kui üks apellatsioonikojas toimuva menetluse pool, välja arvatud hagi esitaja, astub Esimese Astme Kohtus menetlusse.

36 Seetõttu ei saa ühtlustamisametil olla õigust — põhjusel, mis osaliselt ühtib hagi esitaja poolt näidatud analüüsiga, kuid tuleneb veelgi enam hagis esitatud nõustumisest — muuta vaidluse tingimusi Esimese Astme Kohtus toimuvas menetluses. Teistsugused järeldused rikuksid apellatsioonikojas vaidluse võitnud poole õiguspäraseid ootusi, kuna vastavalt määruse nr 40/94 artikli 63 lõikele 2 on Esimese Astme Kohtus toimuva menetluse eesmärk kontrollida selle koja otsuse seaduslikkust.

37 Seega ei olnud Esimese Astme Kohus käesolevas kohtuasjas mingil viisil seotud Vediali ja ühtlustamisameti vahelise väidetava kokkuleppega, mis puudutas vaidlusaluste kaubamärkide sarnasust või ka nende segiajamise tõenäosust. Seetõttu oli Esimese Astme Kohus õigustatud vaidlustatud kohtuotsuses kontrollima, kas vaidlusaluse otsusega tõlgendati segiajamise tõenäosuse mõistet ekslikult, nagu väitis Vedial oma hagis, ning kohaldama määrust nr 40/94.

38 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse esimene väide tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

39 Teise väitega kinnitab Vedial, et rikkudes tema õiguspäraseid ootusi poolte kokkulepitud vaidluse piiride osas, on Esimese Astme Kohus rikkunud tema kaitseõigusi. Arvestades ühtlustamisameti seisukohta, mis sisaldub Esimese Astme Kohtusse esitatud vastuses, loobus ühtlustamisamet vastuse esitamise võimaluse taotlemisest ning kinnitas, et piirdub argumentide esitamisel nendega, mis olid toodud Esimese Astme Kohtusse esitatud seisukohas.

40 Vedial on seisukohal, et isegi eeldusel, et Esimese Astme Kohus ei olnud seotud dispositiivsuse põhimõttega, oleks ta pidanud määrama kohtuistungi jätkamise ning teatama pooltele, et ta ei loe end seotuks vaidlusaluste kaubamärkide foneetilist sarnasust puudutava kokkuleppega.

41 Ühtlustamisamet leiab, et teine väide eeldab, et Esimese Astme Kohus on rikkunud dispositiivsuse põhimõtet, mida kohus ameti arvates teinud ei ole. Ühtlustamisamet lisab, et nii oma hagis kui ka kohtuistungil esitas Vedial nii oma argumentatsiooni kui ka õigusnormide ja asjakohase kohtupraktika tõlgenduse väga pikalt.

Euroopa Kohtu hinnang

42 Mis puudutab apellatsioonkaebuse teist väidet, siis isegi eeldusel, et Vedial ja ühtlustamisamet olid ühel meelel, et vaidlusalused kaubamärgid olid teatud mõttes sarnased, ning ka selles, et esines segiajamise tõenäosus, tuleb meeles pidada, et

esiteks, nagu tuleneb esimese väite läbivaatamisest, ei olnud Esimese Astme Kohus mingil viisil sellise kokkuleppega seotud, vaid oli kohustatud kontrollima, kas apellatsioonikoda ei ole vaidlusaluste kaubamärkide sarnasuse puudumise kohta vaidlusaluse otsuse tegemisel rikkunud määrust nr 40/94. Teiseks ei tuginenud Esimese Astme Kohtu otsus vaidlusvälistele faktidele või põhjendustele.

43 Järelikult ei ole Esimese Astme Kohus Vediali õiguspäraseid ootusi mingil viisil rikkunud ega oleks pidanud kohtuistungit jätkama, et teatada hagejale, et ta ei nõustu kokkuleppega varasema kaubamärgi ja taotletava kaubamärgi foneetilise sarnasuse kohta.

44 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse teine väide tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

45 Kolmanda väitena, mille ta esitas alternatiivina, väidab Vedial, et Esimese Astme Kohus on „segiajamise tõenäosuse" mõistet määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b tähenduses tõlgendanud ekslikult.

46 Selle väite raames toob Vedial esimese punktina välja, et Esimese Astme Kohus on eksinud, järeldades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 62, et ei ole tõenäoline, et varasem kaubamärk ja taotletav kaubamärk omavahel segi aetaks, ilma et oleks

kontrollitud, kas on tõenäoline, et avalikkus võib uskuda kõnealuste toodete või teenuste pärinemist ettevõtetest, mis ei ole majanduslikult seotud.

47 Sama väite teise punktina väidab Vedial, et Esimese Astme Kohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63 ekslikult järeldanud, et varasema kaubamärgi ja taotletava kaubamärgi visuaalsed, foneetilised ja kontseptuaalsed erinevused on piisavad, et välistada nende kaubamärkide segiajamine. Vedial leiab, et küsimus pole selles, kas vaidlusaluste kaubamärkide vahel on erinevusi, vaid kas need kaubamärgid on identsed või sarnased, ning kas juhul, kui vaadelda identsust ja sarnasust ning asjakohaste toodete identsust ja sarnasust koos, on sarnasuse aste selline, mis võimaldab kaubamärgid omavahel segi ajada.

48 Kolmanda väite kolmandas punktis väidab Vedial, et Esimese Astme Kohus ei ole kohaldanud selgelt vastastikuse sõltuvuse reeglit. Vedial väidab, et Esimese Astme Kohus on eksinud, kui ei teinud järeldust, et vastukaaluks varasema kaubamärgi ja taotletava kaubamärgi vahelisele väidetavale vähesele sarnasusele on asjaomased tooted väga sarnased ning varasema kaubamärgi eristusvõime on tugev.

49 Kolmanda väite viimases punktis väidab Vedial, et Esimese Astme Kohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 62 eksinud, kui piiritles isikute hulga „sihtrühmaks oleva avalikkusega", st üksnes tarbijatega, kes võivad märgitud tooteid osta. Vedial leiab, et segiajamise tõenäosuse hindamiseks tuleb arvesse võtta kõik isikud, kes võivad seda kaubamärki tähele panna.

50 Ühtlustamisamet leiab, et kolmas väide tuleb tagasi lükata, kuna on kõigis punktides põhjendamatu.

Euroopa Kohtu hinnang

51 Määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b kohaldamisel eeldab segiajamise tõenäosus nii seda, et nii taotletav kaubamärk kui ka varasem kaubamärk on kas identsed või sarnased, ning et registreerimistaotluses märgitud kaubad või teenused on identsed või sarnased nendega, mille suhtes varasem kaubamärk registreeriti. Need tingimused on kumulatiivsed (vt küsimuses, mis puudutab identseid sätteid, esimese nõukogu 21. detsembri 1988. aasta direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (EÜT 1989, L 40, lk 1) artikli 4 lõike 1 punkti b, kohtuasi C-39/97: Canon (EKL 1998, lk I-5507, punkt 22).

52 Vastupidiselt Vediali väidetele ei tuginenud Esimese Astme Kohus varasema kaubamärgi ja taotletava kaubamärgi visuaalsetele, foneetilistele ja kontseptuaalsetele erinevustele, kui tegi otsuse, et segiajamine ei ole tõenäoline.

53 Pärast kaubamärkide võrdlevat uurimist nii visuaalsest, foneetilisest kui kontseptuaalsest vaatenurgast jõudis Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 48–59 järeldusele, nagu see on esitatud sama otsuse punktis 65, et neid kaubamärke ei saa määruse nr 40/94 artikli 8 lõike 1 punkti b tähenduses kuidagi identseteks või sarnasteks pidada.

54 Olles leidnud, et varasem kaubamärk ja taotletav kaubamärk ei ole sarnased, tegi Esimese Astme Kohus õigustatud järelduse, et ei ole tõenäoline, et need kaubamärgid omavahel segi aetakse, sõltumata sellest, milline on varasema kaubamärgi maine või milline on asjakohaste toodete või teenuste identsuse või sarnasuse aste.

55 Järelikult on apellatsioonkaebuse kolmas väide põhjendamatu kõigis punktides ning tuleb tagasi lükata.

56 Järelikult tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

57 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt, mida sama kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna ühtlustamisamet on taotlenud, et Vedial hüvitaks kulud, ning Vediali apellatsioonkaebus jäeti rahuldamata, mõistetakse kohtukulud välja Vedialilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (teine koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Vedial SA-lt.

Allkirjad